

Cílem této rigorózní práce nebylo dojít k jednoznačným závěrům a k vytvoření „receptů“ jak nadále v rámci úpravy právní oblasti s tímto tématem související pokračovat, neboť jde o oblast složitou nejen z pohledu práva, ale i medicíny a dalších disciplín. Cílem bylo poukázat na jednotlivé otázky, ať již úzce či vzdáleněji propojené s tématem této práce a upozornit na neaktuálnost, někdy až zastaralost právních předpisů České republiky, které jednotlivé oblasti upravují. Domnívám se, že jak oblast upravující domněnky otcovství, tak oblast týkající se asistované reprodukce a s tím související otázky okolo surogačního mateřství, jsou buď zastaralé nebo nedostatečně upravené, či právní úprava zcela chybí. Je nutné si uvědomit, že především s ohledem na neuvěřitelný pokrok, který se v posledních letech udál v oblasti medicíny, která, troufám si konstatovat, denně přichází s novými objevy, je nutné právní oblast související s medicínskými poznatky stále revidovat a snažit se ji udržovat alespoň částečně aktuální. Nezdá se být zrovna žádoucí, aby oblast asistované reprodukce, která v poslední době zažívá nebývalý pokrok, byla upravena dokumenty, které jsou více než čtvrtstoletí staré. Domnívám se, že především v současnosti, tedy v době, kdy stále více párů vyhledává profesionální pomoc, bez které nejsou schopny založit vlastní rodiny, by stálo za to, dát této oblasti souhrnnou a jasnou právní úpravu odpovídající současnému stavu medicíny.

Pokud jde o již zmíněné domněnky otcovství, zastávám názor, že s ohledem na pokrok medicíny bylo dostačující ponechat v zákoně pouze třetí domněnku otcovství. Uvědomuji si, že metoda DNA není stoprocentně neomylná, ale, i s ohledem na ostatní domněnky otcovství, je nejpřesnější a v některých případech je využití prvních dvou domněnek otcovství zbytečně komplikující a neodpovídá skutečnému biologickému, potažmo genetickému rodičovství.

Tato práce též poukázala na skutečnost, že určení rodičovství není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Dokonce ani latinské „mater semper certa est“ neplatí ve svém původním významu. Je nutné si uvědomit, že rodičovství lze rozlišovat na genetické, biologické a právní, a tak dobrat se v některých komplikovaných případech toho, kdo jsou rodiče dítěte, může být více než složité.

Právo dítěte znát svůj genetický původ má mezi lidskými právy beze sporu své důležité místo a jeho úprava je na místě. Odpověď na otázku, zda dítěti poznání jeho genetických rodičů pomůže či naopak a zda se tedy dítě vyžití tohoto svého práva má, je-li to možné, domáhat, je individuální a nelze na ni zcela jednoznačně a bez váhání odpovědět.